

отъ Сърбия. Той бѣше началникъ щаба на българския доброволчески отрядъ, командованъ отъ Полковника Медвѣдовски. Освѣнъ боевитѣ качества, Графъ Келлеръ се отличавахе още и съ ангелската си доброта, кротостъ и обичъ къмъ подчиненитѣ си, за които винаги се грижеше като баща. Неговата прѣданностъ на военното дѣло и свето изпълнение на обязанноститѣ си го правяха неуморимъ. Графъ Келлеръ или седеше въ своята колиба, прѣтрупанъ съ разни книги и планове, или пъкъ на конь или пѣши, въ съпровождане на единъ конникъ, обикаляше не само заетата отъ опълчението позиция, но и мѣстността, отстояща далеко отъ нея, която би имала извѣстно значение, въ случай на бой съ противника. По нѣкой пжтъ графа се пущахе и въ по далечни обиколки, които биваха съпряжени съ не малка опасностъ. Напримѣръ, въ края на Октомврий Графъ Келлеръ прѣдприе да направи рекогносцировка на неприятелската на, Лисата Гора, позиция и да изучи пжтя прѣзъ Вѣтро-поле за с. Химитлий. Той, въ съпровождане на двоица пластуни и единъ мѣстенъ Българинъ, който знаеше добръ пжтя, проникна съ голѣмъ рискъ почти въ самото расположение на противника — на Лисата гора и сне кроки на пжтя отъ с. Топлишъ почти до с. Химитлий.

Слѣдъ тая рекогносцировка, на Зелено-дрѣвската позиция се забѣлѣжи едно извѣвредно движение. Заговори се за настѣпване. Впрочемъ, тогава никой отъ насъ — смъртнитѣ не знаеше за горнята рекогносцировка, и за туй, още повече, като виждахме неудовлетворителното материално положение на опълченцитѣ, както офицеритѣ, тѣй сжщо и самитѣ опълченци, твърдѣ недовѣрчиво глѣдахме на прѣдстоящото настѣпване, при всичко, че се правеха приготовления. Впрочемъ, нашата недовѣрчивостъ се оправда. Слѣдъ нѣколко деня и дума не ставаше за настѣпление, и ний пакъ си заживѣхме на Зелено-Дърво съ монотонния и не веселъ животъ. Да, не веселъ, защото, начиная отъ Октомврий м-цъ, тукъ врѣмето бѣше твърдѣ отвратително; въ такова врѣме винаги у чловѣка и на душата бива мрачно. Перспективата же, че цѣлата зима може да